

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Kavčí Hory, Praha 4, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2007, č. j. 8 Ca 379/2006 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 4. 2007, č. j. 8 Ca 379/2006 - 34 zamítl žalobu, kterou se Česká televize (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) ze dne 24. 10. 2006, sp. zn. 2006/633/jfu/ČTV, kterým byla stěžovatelce podle ust. § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o rozhlasovém a televizním vysílání“) uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za porušení ust. § 31 odst. 2 citovaného zákona, kterého se dopustila tím, že v pořadu Události odvysílaném dne 25. 6. 2006 na programu ČT 1 v reportáži o poslanci Dimitrovovi neposkytla objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. V odůvodnění městský soud jako nepatřičnou odmítl námitku, že Rada nevymezila, co má být považováno za porušení zásady objektivity a vyváženosti. V této souvislosti městský soud uvedl, že výraz objektivní má natolik obecný význam (věcný, nestranný, neutrální, nepředpojatý), že není

důvod, aby podle zákona o rozhlasovém a televizním vysílání měl mít význam jiný. Podle městského soudu měla stěžovatelka protichůdné informace ze dvou zdrojů. Poslanec Dimitrov tvrdil, že vystudoval mimo jiné Vysokou školu ekonomickou (dále jen „VŠE“) a že má právo užívat titul Ing. Naproti tomu VŠE sdělila, že na této škole nestudoval. V zájmu objektivity reportáže si měla stěžovatelka tento zřejmý rozpor před jejím odvysíláním ověřit. Stěžovatelka však bez srozumitelného důvodu stranila pouze informací z jedné strany, aniž by umožnila poslanci Dimitrovovi na rozpor reagovat. Zákon vyžaduje, aby informace byly objektivní a vyvážené, neboť to je základní předpoklad pro to, aby si divák mohl vytvořit na věc svobodný názor. Pořad nemá vést diváka k vytvoření jednoho určitého názoru. Předmětná reportáž však takový účinek měla, byť v ní nebylo výslovně řečeno, že poslanec Dimitrov užívá titul neoprávněně. Obsah reportáže a její struktura však takto zjevně vyznívá. Městský soud v této souvislosti poukázal na závěrečnou repliku redaktora o tom, že neoprávněné používání titulu je přestupkem a dotyčný za to může dostat pokutu. Dotyčným v dané reportáži nebyl nikdo jiný než poslanec Dimitrov. Skutečnost, že se stěžovatelka poslanci Dimitrovovi neomluvila, není v odůvodnění rozhodnutí Rady vůbec zmíněna a nebyla tedy podkladem pro udělení pokuty. Podle městského soudu se Rada v projednávané věci dostatečně vypořádala s námitkami stěžovatelky v průběhu správního řízení, umožnila jí, aby se v průběhu řízení k věci vyjadřovala, uvedla, jakými hledisky byla v rámci správního uvážení o výši pokuty vedena a dospěla ke správnému právnímu závěru ohledně hodnocení předmětného vysílání.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které namítala, že k porušení ust. § 31 odst. 2 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání v daném případě nedošlo. Rada v předmětném rozhodnutí zdůraznila, že stěžovatelka odvysílala nepravdivé informace o tom, že poslanec Dimitrov neoprávněně užívá titul Ing. Stěžovatelka však takovou informaci nezveřejnila. Pouze poukázala na to, že se v životopise poslance Dimitrova objevily jisté nesrovnalosti. Zdrojem informace, že poslanec Dimitrov nevystudoval vysokou školu, byla sama VŠE a stěžovatelka jí v nejbližším možném termínu poskytla prostor pro omluvu. Důvodem pro prověření informace na VŠE byla negativní zkušenost z minulosti, kdy někteří politici neoprávněně užívali vysokoškolské tituly. Stěžovatelka tedy v souladu se zásadou objektivity a vyváženosti vysílání poskytla v reportáži prostor jak poslanci Dimitrovovi, tak mluvčí VŠE. Z výše uvedených důvodů navrhla potvrzení kasační stížnosti, zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Rada ve svém vyjádření ke kasační stížnosti označila za podstatu kasační stížnosti opakování tvrzení a námitek, se kterými se již vyrovnala ve vyjádření k žalobě a v průběhu nařízeného jednání. Podle Rady vyšel městský soud z úplných skutkových zjištění a dospěl ke zcela správnému závěru. Odůvodnění napadeného rozsudku je dostatečně podrobné, srozumitelné a přesvědčivé. Městský soud se s žalobními námitkami vypořádal vyčerpávajícím způsobem, a proto Rada navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila

stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 31 odst. 2 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání poskytuje provozovatel vysílání objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru.

Stěžovatelka sice v kasační stížnosti namítala, že odvysíláním reportáže o poslanci Dimitrovovi, resp. o jeho vzdělání, k porušení citovaného ustanovení nedošlo, ale její argumentace, kterou na podporu tohoto svého názoru uvedla, je velmi kusá a jen ve značně obecné rovině zpochybňuje závěry vyslovené městským soudem v napadeném rozsudku. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že obsah a kvalita kasační stížnosti, s ohledem na dispoziční zásadu ovládající správní soudnictví, předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu.

Stěžovatelka sice namítala, že nezveřejnila nepravdivou informaci o tom, že poslanec Dimitrov neoprávněně užívá titul Ing., ale pouze poukázala na jisté nesrovnalosti v životopise tohoto poslance, avšak předmětná reportáž obsahovala mimo jiné vyjádření VŠE, ve kterém její mluvčí uvedl, že „V celoškolské databázi studentů Vysoké školy ekonomické v Praze se jméno Ing. Kosta Dimitrov v uváděných letech nevyskytuje“. Později bylo zjištěno, že VŠE sdělila stěžovatelce nesprávnou informaci, neboť její pracovník prověřil pouze databázi studentů denního studia a opomenul databázi studentů dálkového studia, ve které byl poslanec Dimitrov veden. Původní informace, že poslanec Dimitrov tuto vysokou školu neabsolvoval, byla proto nepravdivá. Ohledně studia poslance Dimitrova na VŠE tedy objektivně neexistují žádné nejasnosti, nesrovnalosti či pochyby, a také není sporu o tom, že stěžovatelka odvysílala prokazatelně nepravdivou informaci. Předmětná reportáž sice skutečně výslovně nehovoří o tom, že poslanec Dimitrov užívá titul Ing. neoprávněně, ale z celkového vyznění reportáže, zejména z doprovodného komentáře televizního redaktora a z pořadí, v jakém byly řazeny jednotlivé informace, je zřejmé, že se nejednalo o pouhé upozornění na „jisté nesrovnalosti“ v životopise poslance Dimitrova. Zejména závěrečný komentář poukazující na možné právní důsledky neoprávněného užívání akademického titulu, který přímo navazuje na výše citované vyjádření VŠE, vzbuzuje u diváka dojem, že poslanec Dimitrov na VŠE nikdy nestudoval, a že tedy užívá titul Ing. neoprávněně, na což ostatně velmi případně poukázal v napadeném rozsudku městský soud. Z výše uvedeného vyplývá, že městský soud ani Rada ve svých závěrech nepochybily, jejich hodnocení obsahu předmětné reportáže bylo dostatečně odůvodněno a podpořeno logickými argumenty. Tato stížní námitka je proto nedůvodná.

Stěžovatelka dále poukázala na to, že zdrojem informace, že poslanec Dimitrov nevystudoval VŠE, byla tato vysoká škola. Je nesporné, že v daném případě došlo k pochybení na její straně. Tato skutečnost však nic nemění na tom, že odpovědnost za obsah pořadů nese jako provozovatel vysílání stěžovatelka (§ 32 odst. 1 písm. a) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání). Stěžovatelka nebyla Radou sankcionována za omyl VŠE, ale za to, jakým způsobem s nepravdivou informací poskytnutou VŠE naložila, tedy

za to, že v situaci, kdy měla k dispozici dvě navzájem si odporující informace, místo dalšího ověřování, příp. poskytnutí možnosti k vyjádření poslanci Dimitrovovi, předmětnou reportáž odvysílala. Omluva VŠE odvysílaná následujícího dne stěžovatelkou pouze ozřejmila, proč ke zveřejnění nepravdivé informace došlo, ale tato skutečnost je pro posouzení zákonnosti napadeného rozsudku právně irelevantní.

Tvrzení stěžovatelky, že důvodem, proč si prověřovala informaci o vzdělání poslance Dimitrova na VŠE, byla negativní zkušenost z minulosti, kdy někteří politici neoprávněně užívali vysokoškolské tituly, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozsudku naprosto nerozhodná. Z tohoto tvrzení není totiž vůbec zřejmé, co stěžovatelka v tomto směru napadenému rozsudku vytýká nebo v čem spatřuje jeho nezákonnost, a nelze jej proto považovat za stížní bod ve smyslu ust. § 103 s. ř. s.

Stěžovatelka se dále domnívá, že své povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů dostala tím, že v předmětné reportáži poskytla prostor jak poslanci Dimitrovovi, tak mluvčí VŠE. Vnímá-li stěžovatelka svou povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace, tak, že v případě protichůdných tvrzení pocházejících ze dvou zdrojů postačí obě tato tvrzení odvysílat, aniž by byla jedna ze stran konfrontována se zásadním zjištěním zpochybňujícím informace podané stranou druhou, jedná se o značně zjednodušený, povrchní a formální způsob vnímání této zákonné povinnosti. Z předmětné reportáže nevyplývá, že by byl poslanec Dimitrov seznámen s vyjádřením VŠE, které přitom bylo v přímém rozporu s jím uvedenou informací o absolvování VŠE. Toto profesionální pochybení pracovníka stěžovatelky vedlo v konečném důsledku k odvysílání nepravdivé informace (vyjádření VŠE). Městský soud tedy stěžovatelce zcela důvodně vytkl, že stranila pouze informacím poskytnutým VŠE a neumožnila poslanci Dimitrovovi reagovat.

Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné poukázat na to, že verifikace patří k elementárním principům práce s informacemi, a to nejen ve sdělovacích prostředcích, a stěžovatelka by měla, v zájmu zachování objektivity vysílání, ale i v zájmu udržení určité profesionální úrovně své práce, ověřit každou informaci, kterou hodlá zveřejnit, a ne jen tu, která se vztahuje k jisté negativní zkušenosti z minulosti. V této souvislosti lze také odkázat na Kodex České televize (přístupný na www.ceskatelevize.cz/ct/kodex/index.php), který stanoví zásady naplňování veřejné služby v oblasti televizního vysílání (srovnej ust. § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi) a podle jehož čl. 5. 8 „Zpráva musí být založena na zjištěných a ověřených údajích. Česká televize je při získávání a zpracovávání informací plně podřízena imperativu zjistit a divákům zprostředkovat pravdivý obraz skutečnosti a v případech, kdy to pro nemožnost opatřit si všechny informace není beze zbytku uskutečnitelné, postupovat s cílem pravdě se maximálně přiblížit. Zamlčení důležité informace nebo potlačení jejího podstatného aspektu bude vždy hrubým porušením tohoto imperativu“. Navazující čl. 5.9 pak stanoví, že „Česká televize smí odvysílat zprávu ověřenou alespoň ze dvou důvěryhodných a na sobě vzájemně nezávislých zdrojů, pouze v případě informací, které oficiálně zpřístupnily veřejné úřady a instituce, postačí jeden oficiální zdroj, není-li z okolností zřejmé, že jde o nepravdivé nebo nepřesné údaje. Pokud je v naléhavých případech pro nemožnost ověřit informaci u druhého zdroje a s ohledem na váhu

veřejného zájmu, k němuž se zpráva vztahuje, výjimečně nezbytné odvyšlat informaci pocházející pouze z jednoho zdroje, musí na to být divák upozorněn“.

K návrhu stěžovatelky, aby kasační stížnost byla potvrzena, považuje Nejvyšší správní soud za postačující uvést, že jak s. ř. s. jako základní procesní předpis upravující řízení před správními soudy, tak ani o. s. ř., jehož přiměřenou aplikaci ve správním soudnictví upravuje ustanovení § 64 s. ř. s., neumožňují v žádném ze svých ustanovení rozhodnout o kasační stížnosti způsobem navrhovaným stěžovatelkou.

Ze všech důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a Radě žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2008

Cihlářová
senátu

JUDr. Eliška
předsedkyně